

ZATERDAG 5 OKTOBER, 12.33 UUR

CLEMENS

Dit is fantastisch! Alles gaat gruwelijk goed. Ik loop vol trots een rondje om mijn creatie heen. Geweldig. Tot nu toe gaat het precies zoals ik hoopte. Ik ga op mijn bed zitten en neem een slok cola. Even op adem komen. Ik knoei op de laminaatvloer en veeg het op met de mouw van mijn sweater. Ik werk al bijna de hele ochtend aan dit project. Uiteraard heb ik alle stappen van tevoren goed uitgeschreven en de nodige onderzoeken verricht. De goede voorbereiding helpt enorm. Wat ik nu aan het maken ben is ware kunst. Het is jammer dat mijn ouders daar anders over zullen denken. Maar wat zij vinden kan me niet schelen. Beneden mogen hun regels gelden, hierboven de mijne. Dit is mijn kamer, mijn domein. Hier doe ik wat ik wil.

Ik check of mijn slaapkamerdeur wel op slot zit. Niet eens! Vergeten toen ik net ging pissen, terwijl het zo cruciaal is. Stom! Ik doe meteen het ijzeren haakje in het palletje. In mijn deur zelf zit geen slot, daarom heb ik het zo opgelost. Goed, ook weer geregeld.

Op mijn bureau ligt een notitieboekje met de belangrijke formules en dertien pennen, kaarsrecht naast elkaar. En behal-

ve de stapel schoolboeken en informatieve boeken over alles wat mij interesseert, liggen er verder vooral veel schroeven, moeren en snoeren in plastic bakjes en schoendozen. Ik heb alles keurig aan de kant geschoven om ruimte te maken. Al weet ik ook in de chaos alles altijd precies te vinden. De toren van Pisa van stapelbare plastic bakjes steekt boven mij uit. Ik grinnik. Verzameldrift of hebzucht? Ik denk allebei. Alle schroefjes en moertjes die ik op straat vind gaan mee naar huis. Ook koop ik geregeld wat. In de loop der jaren is dat bij elkaar heel wat geworden. Het kan altijd van pas komen.

Ik open met twee vingers mijn notitieboekje en bestudeer de juiste pagina voor de zoveelste keer. Ik sla het stap voor stap op in mijn hoofd. De zinnen spreek ik hardop uit. Eigenlijk kan ik het wel dromen, maar ik kan me simpelweg geen fouten veroorloven. Nu gauw verder. Het is belangrijk dat ik me goed aan de hoeveelheden houd. Volledig geconcentreerd laat ik mijn handen hun werk doen. Het voelt goed om hiermee bezig te zijn. Dit heb ik zolang ik me kan heugen al gewild. Ik ben er niet eerder aan begonnen, omdat ik iemand ben die opbouwt. Klein beginnen, groots eindigen. Zeker zijn van jezelf als je iets doet. Na wat kleine experimentjes en veel boeken lezen is vandaag de uitgelezen dag. Ik schrik op van de deurklink die omlaag gaat. De deur geeft niet mee. Net op tijd op slot gedaan!

‘Clemens, doe eens open.’ Mijn moeder. Kan ze me niet gewoon met rust laten?

‘Nee, ik ben bezig.’

Ik kan mijn creatie nu niet optillen en wegzetten. Iets eroverheen gooien lijkt me ook niet verstandig. Ik kijk om me heen. Mijn badjas misschien? Nee. Geen optie.

‘Wat ben je aan het doen?’ Haar stem klinkt rappend. Ze

zal het wel laat gemaakt hebben gisteren. Volgens mij is ze wat gaan drinken met die rode roddeltante, haar bazin.

‘Huiswerk.’

Ik hoor haar overdreven hard zuchten. Zo’n zucht waarmee ze aangeeft dat ze het zat is. Ik ben blij dat er een gesloten deur tussen ons in zit.

‘Wij gaan even naar het tuincentrum. Lenthe gaat ook mee. En doe die deur voortaan niet meer op slot, begrepen? Tot straks.’

Ik hoor haar voetstappen verdwijnen op de trap. Had ze me niet even kunnen appen? Vermoeiend. Klotezooi, wat voegde ik net nou toe? En vooral, hoeveel? Heb ik me toch laten afleiden. Ik sluit mijn ogen en tel in gedachten tot drie, even mijn gedachten ordenen. Goed, waar was ik gebleven? Ik kijk in mijn notitieboek. Ja, ik weet het weer. Ik kijk uit het raam en zie mijn ouders en zusje in de auto stappen. Mooi zo, iedereen weg. Geen stoorzenders meer. Ik had het niet beter kunnen organiseren. Als ik even het tempo erin houd, ben ik zo klaar.

Mijn hartslag klopt sneller dan gewoonlijk. Ik voel het zelfs ter hoogte van mijn slapen. Een zachte tik op mijn wang zorgt ervoor dat mijn aandacht niet verslapt. Niet aan andere dingen denken nu! Ik schud driftig mijn hoofd. Ik ben retebenieuwd naar het eindresultaat. Zal ik het filmen met mijn mobiele telefoon? Nee. Dat bedenk ik nu ter plekke. Geen goed idee. Laat ik me gewoon aan het draaiboek houden. Nooit afwijken van het originele plan, tenzij ik zeker weet dat het van toegevoegde waarde is.

Ik neem nog een slok cola. Ik ben nooit zenuwachtig, maar nu voel ik lichte spanning in mijn onderbuik. Het is tijd om de laatste handeling uit te voeren. Ik adem diep in, strijk met

een lucifer langs het doosje, bewonder voor de laatste keer mijn creatie waar ik zo hard aan heb gewerkt, houd de lucifer tegen de lont en zet dan beheerst een paar passen achteruit.